

blive støttet af det ærede 1ste Landstingsvalgte Medlem og maaske af det ærede 15de Landstingsvalgte Medlem. Da Mindretalsforslaget imidlertid ikke er fremsat her i Tinget, skal jeg nøjes med at henvisse disse ærede Medlemmer til at læse Folketingstidenden Sp. 3113—14, hvor de vil finde en hel Række Argumenter imod det Mindretalsforslag, som i hvert Fald det ærede 1ste Landstingsvalgte Medlem indtil videre synes at foretrække.

Efter min Mening kommer man ikke bort fra, at det, der foreligger til Behandling her, er, hvorledes vi skal behandle farlige Personer, som enten aldrig har begaaet en strafbar Handling eller i hvert Fald ikke har begaaet en saadan, efter at de sidst er blevet straffet. Der foreligger en Række af den Art Spørgsmaal, og det har ikke noget med Straffeloven at gøre. Det er ikke et Spørgsmaal om Udarbejdelse af nogle Straffelovsparagraffer. Jeg indrømmer — det har jeg i øvrigt sagt i Folketinget —, at naar vi faar en systematisk rationel Straffelov, vil praktisk taget de Tilfælde, der vil kunne komme ind under denne Lov, falde bort, men en Del vil der dog kunne blive tilbage, hvor mange ved jeg ikke.

Endelig har baade det ærede 1ste Landstingsvalgte Medlem (Nygart) og det ærede 15de Landstingsvalgte Medlem (Godskesen), men vistnok navnlig det ærede førstnævnte Medlem, ræsonneret, som om Forholdet var det, at naar man gik den her anbefalede Vej, havde man ikke nogen rigtig Garanti for Undersøgelse af Sagen, medens man derimod havde en saadan Garanti, hvis man gik den strafferetlige Vej. Jeg kan ikke indrømme, det er rigtigt, thi der er ved Retsplejeloven sket en saadan Forandring i den civile Retspleje, at de processuelle Former dér har nærmet sig stærkt til den kriminelle Retsplejes Former, saaledes at Sagen maa siges i alt væsentligt at kunne betragtes som lige vel behandlet, Spørgsmaalet som lige vel løst, hvad enten man gaar den ene eller den anden Vej. Der staaer direkte i Retsplejelovens § 458 om Umyndiggørelse: „Skriftlige Beviser for de Omstændigheder, ved hvilke Umyndiggørelsen skal begrundes, skal saa vidt muligt ledsage Andragendet. Skønnes yderligere Oplysninger fornødne, kan Underrettsdommeren gøre vedkommende opmærksom herpaa og opfordre ham til at tilvejebringe dem, ligesom Underrettsdommeren kan indkalde den, der søges umyndiggjort, til at møde for sig“. Dommeren er altsaa ikke, selv efter den Vej, her foreslaas, indskrænket til blot at sidde og høre paa, hvad Parterne

foretager sig, og Dommeren, det vil jo sædvanlig være Landsretten, vil selvfølgelig i Sager, hvor det drejer sig om Frihedsberøvelse, om Tvangsindlæggelse eller Tilbageholdelse, gøre sit yderste for, at Sagen bliver oplyst. Jeg kan derfor ikke anerkende det Argument, at denne Fremgangsmaade ikke skulde være betryggende, og at man kun kan opnaa Betryggelse ved at gaa frem under kriminelle Procesformer. I øvrigt har Ordføreren i Folketinget, Hr. Zahle, som de ærede Medlemmer vil kunne læse i Folketingstidenden Sp. 3116, nøjagtigt den samme Opfattelse, som jeg her har gjort gældende.

Til det ærede 15de Landstingsvalgte Medlem (Godskesen) kan jeg sige, at det ærede Medlem lægger for megen Vægt paa, at Umyndiggørelse nu sker i vedkommendes egen Interesse. Det sker nu i mange, mange Tilfælde ikke i vedkommendes egen Interesse; baade overfor sindssyge og aandsvage eller Personer, der antages at være dette, sker Umyndiggørelse med paafølgende administrativ Fængsling — jeg synes nu ikke, det ærede 15de Landstingsvalgte Medlem har Ret til at bruge dette Udtryk, hvis det skulde sættes i Forbindelse med, hvad her er foregaaet — meget ofte netop af Hensyn til Samfundets Sikkerhed og ikke af Hensyn til dem selv. Efter dette Lovforslag vil det omvendt meget vel kunne tænkes, at Umyndiggørelse foretages af Hensyn til vedkommende selv, nemlig for at han ikke paa ny skal begaa en Forbrydelse, eller for at han ikke skal begaa en Forbrydelse, selv om han ikke har gjort det før. De Eksempler, jeg nævnte, viser, at der kan være Tilfælde, maaske endda adskillige Tilfælde, hvor netop Hensynet til vedkommende selv kræver Umyndiggørelse; derfor kan man ikke hævde, at der er en saa absolut Forskel, som det ærede 15de Landstingsvalgte Medlem gjorde. Derimod maa jeg indrømme dette ærede Medlem, at det i og for sig ikke ser godt ud, at man først straffer en Mand som ansvarlig og saa spærre ham inde; men jeg havde nær sagt, det er jo ikke min Skyld. Grunden hertil er jo den, at vi har en forældet Straffelov, at Straffelovens §§ 38 og 39 ikke strækker til overfor Behandlingen af disse Psykopater, og derfor søger man herigennem at skaffe en midlertidig Ordning, til vi faar vedtaget en rationel Straffelov og faar gennemført den anden Lovgivning, jeg før var inde paa.

Naar det ærede Medlem endelig sagde, at Manglerne traadte meget stærkt frem i det oprindelige Lovforslag, som imidlertid